

Sygnatura akt VIII C 1243/17

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2018 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko K. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. M. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 2.321,51 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.112,77 zł od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 947 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1243/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lipca 2017 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od K. M. na swoją rzecz kwoty 2 321,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 lipca 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 2 112,77 zł, a także kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że strony zawarły w dniu 4 listopada 2015 roku umowę o pożyczkę nr (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków określonych w umowie, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień 27 lipca 2017 roku wynosi 2 321,51 zł. Na płatne i wymagalne zadłużenie składała się kwota 2 112,77 zł z tytułu niespłaconego kapitału, kwota 109,58 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od dnia powstania zaległości do dnia wymagalności umowy tj. 20 lutego 2017 roku oraz kwota 99,16 zł z tytułu niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w umowie do dnia 27 lipca 2017 roku. Powód podkreślił, że roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne z dniem 20 lutego 2017 roku.

W dniu 22 sierpnia 2017 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W dniu 30 sierpnia 2017 roku pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty i domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W piśmie przygotowawczym z dnia 16 listopada 2017 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie oraz wskazał, że strona pozwana nie podniosła w sprzeciwie od nakazu zapłaty żadnych twierdzeń, wniosków ani argumentów na ich poparcie, ograniczając się do oświadczenia w przedmiocie złożenia sprzeciwu oraz wniosku o oddalenie powództwa, wobec czego powód zastrzega sobie możliwość odniesienia się do podniesionych na dalszym etapie postępowania zarzutów strony pozwanej. Ponadto powód wyjaśnił, że strony zawarły w dniu 4 listopada 2015 roku umowę o pożyczkę pieniężną nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2400,00 zł, natomiast pozwany zobowiązał się do jej spłaty w formie 60 kapitałowo-odsetkowych rat miesięcznych płatnych do 6 dnia każdego miesiąca wraz z opłatami, odsetkami i prowizjami. Pozwany początkowo wywiązywał się z zobowiązania prawidłowo, dokonując comiesięcznych wpłat. Jednak już w lipcu 2016 roku pozwany opóźnił się ponad 2 tygodnie z wpłatą, by następnie w sierpniu 2016 roku dokonać ostatniej wpłaty na poczet spłaty zadłużenia. Od 8 sierpnia 2016 roku pozwany nie dokonuje żadnych wpłat na poczet spłaty pożyczki, w związku z czym powód wezwał go do zapłaty pismem z dnia 10 listopada 2016 roku. Wezwanie to nie przyniosło żadnego skutku, wobec czego pismem z dnia 4 stycznia 2017 roku powód wypowiedział umowę, stawiając całość zadłużenia w stan wymagalności w terminie 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia. Pismem z dnia 13 lipca 2017 roku pozwany został po raz kolejny wezwany do dobrowolnej spłaty zadłużenia, ponownie nie przyniosło to spodziewanego efektu. Powód kontaktował się z pozwanym także telefonicznie celem polubownego rozwiązania sporu, jednak nie przyniosło to rezultatu z uwagi na bierną postawę pozwanego. Powód zaznaczył, że kierował do pozwanego pisma na zadeklarowany przez niego w czasie współpracy z Bankiem adres korespondencyjny. Dopiero w dniu 17 lipca 2017 roku pozwany dokonał zmiany swojego korespondencyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 4 listopada 2015 roku umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2400,00 zł, natomiast pozwany zobowiązał się do jej spłaty w formie 60 kapitałowo-odsetkowych rat miesięcznych płatnych do 6 dnia każdego miesiąca wraz z opłatami, odsetkami i prowizjami.

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 4 listopada 2015 roku, k.31-35.

Powód wezwał pozwanego do spłaty zobowiązania, kierując do niego wezwanie do zapłaty datowane na dzień 10 listopada 2016 roku. Pismem z dnia 4 stycznia 2017 roku powód dokonał wypowiedzenia łączącej strony umowy pożyczki, wobec czego całość zadłużenia została postawiona w stan wymagalności w terminie 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia. Powód ponownie pismem z dnia 13 lipca 2017 roku wezwał go do dobrowolnej spłaty zobowiązania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 listopada 2016 roku, k. 40,

- wypowiedzenie umowy z dnia 4 stycznia 2017 roku, k. 36-37,

- wezwanie do zapłaty z dnia 13 lipca 2017 rok, k. 39.

Wierzytelność powoda wobec pozwanego na dzień 27 lipca 2017 roku wynosi 2 321,51 zł. Na płatne i wymagalne zadłużenie składa się kwota 2 112,77 zł z tytułu niespłaconego kapitału, kwota 109,58 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od dnia powstania zaległości do dnia wymagalności umowy tj. 20 lutego 2017 roku oraz kwota 99,16 zł z tytułu niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w umowie do dnia 27 lipca 2017 roku. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 20 lutego 2017 roku.

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 4 listopada 2015 roku, k.31-35.

- wyciąg z tabeli opłat i prowizji oraz ogólnych warunków udzielania spłat pożyczek pieniężnych, k. 46-49.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 2 321,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 lipca 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 2 112,77 zł, z tytułu łączącej strony umowy pożyczki.

Poza sporem jest, że strony w dniu 4 listopada 2015 roku zawarły umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2400,00 zł, natomiast pozwany zobowiązał się do jej spłaty w formie 60 kapitałowo-odsetkowych rat miesięcznicy płatnych do 6 dnia każdego miesiąca wraz z opłatami, odsetkami i prowizjami. Okolicznością bezsporną jest również, że pozwany w sierpniu 2016 roku całkowicie zaprzestał spłaty zaciągniętego zobowiązania i pomimo podejmowanych przez stronę powodową działań, mających na celu polubowne załatwienie sprawy, w dalszym ciągu do spłaty pozostała mu kwota 2 112,77 zł.

We wniesionym przez pozwanego sprzeciwie od wydanego w dniu 22 sierpnia 2017 roku nakazu zapłaty, wnosił on o oddalenie powództwa w całości jednak nie przytoczył żadnych okoliczności faktycznych, ani zarzutów procesowych, mających uzasadnić zajęte stanowisko. Pozwany nie zakwestionował istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, jej wysokości, ani faktu, że zaprzestał regularnych spłat zaciągniętego zobowiązania. Nie wskazywał także na żadne okoliczności faktyczne, które miałyby uzasadniać oddalenie wobec niego powództwa. Pozwany, poza sprzeciwem od nakazu zapłaty, nie składał do akt sprawy innych pism procesowych, nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych, za pomocą których zmierzałby do wykazania zasadności swoich wniosków. Pozwany nie stawiał się także na rozprawie, o jej terminie zawiadomiony w sposób prawidłowy.

Dowody z dokumentów przedłożone przez stronę powodową, w postaci umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2015 roku, wezwania do zapłaty z dnia 10 listopada 2016 roku, wypowiedzenia umowy z dnia 4 stycznia 2017 roku, wezwania do zapłaty z dnia 13 lipca 2017, wyciągu z tabeli opłat i prowizji oraz ogólnych warunków udzielania spłat pożyczek pieniężnych, Sąd uznał za wiarygodne i wykazujące istnienie wierzytelności wobec pozwanego oraz jej wysokość.

Stosownie do przepisów art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą pożyczki jest zatem to, że biorący pożyczkę uzyskuje możliwość czasowego korzystania z wartości majątkowych przekazanych mu przez pożyczkodawcę, przy czym czas, odpłatność i inne warunki tego korzystania zależą od woli stron. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią zasadniczo odsetki, również zapłata prowizji.

Mając na uwadze całokształt okoliczności ujawnionych w niemniejszej sprawie, Sąd uwzględnił powództwo w całości, nie znajdując żadnych podstaw do jego oddalenia.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych wynika z treści art. 481 § 1 k. c zgodnie z którą jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód domagał się zasądzenia odsetek od kwoty 2 112,77 zł (kwota niespłaconego kapitału zaciągniętej pożyczki) poczynszy od dnia 28 lipca 2017 roku (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. Tak sformułowane żądanie w przedmiocie zasądzenia odsetek, również zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. Mając na uwadze wskazany przepis i wyrażoną w nim generalną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić koszty procesu poniesione przez przeciwnika. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą proces w całości jest pozwany i to na nim spoczywa ciężar zwrócenia powódce kosztów procesu. Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na zasądzoną na rzecz powódki kwotę 947,00,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu składa się 900,00 zł kosztów zastępstwa procesowego, a nadto 30,00 zł zwrotu opłaty od pozwu oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.